

Είς άλλας επιστολάς δὲν θάπαντήσω σήμερον. Ἐλάβα πολλὰς, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ ψευδώνυμου νῆα ἢ ἀνανεωμένα. Αὐτὸ, εἰς τὴν ἀρχὴν κάθε νέου ἔτους, θὰ γίνεται πάντοτε: ἡ ζωηρότης τῆς ἀλληλογραφίας θὰ εἶνε ὀλίγη. Ἀλλὰ βαθμῶδ' ἂν κατ' ὀλίγον, μὲ τὰς ἐγκρίσεις νέων ψευδώνυμων καὶ τὰς ἀνανεώσεις τῶν παλαιῶν, θὰ ζωηρεύη. Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδῃτε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Καὶ μετὰ δύο ἢ τρία φύλλα ἀκόμη, θὰ ἐπανέλθῃ τὸ πρῶτον καθυστάς, δηλαδὴ ἡ συνήθης μας γραματοπομπὴ, ἡ πληθώρα τῶν ψευδώνυμων, ἡ βροχὴ τῶν ἀσπασμῶν, τῶν ἀπαντήσεων, τῶν προτάσεων καὶ... τῶν εὐσημῶν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1905 ὅσα ψευδώνυμα ἀκολουθοῦνται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀδόκιμα δὲ ἀκολουθοῦνται ἀπὸ κ, ἀνήκουν εἰς κοίσιμα].

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀστὴρ τῆς Καισαρείας, α. (Δ. Δ. ἔστειλα ὅ,τι ἐξήγησες) Ἀγγελος τοῦ Ἐλέους, α. (χωρὶς ἀρχικά κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου) Ριγολέτιος, α. (Ι. Κ.) Κουροπάτιν, α. (Δ. Κ.) Μαργαρίτα τοῦ Ἀργού, κ. (Φ. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα) Μαργεμίνο Ποτήρι, α. (+. —ἔστειλα) Νηρηὶς τοῦ Ἀμυροῦ, κ. (Η. Η. Η.) Ροδοδάφνο-στεφανωμένος Ἦσος, α. (Σ. Θ. ὁ κ. Π. σου ἀπήγγειλεν ἰδιαιτέρως σ' εὐχαριστῶ κ' ἐγὼ δι' ὅσα γράφεις) Ἐπίγειος Ἄγγελος, κ. (Κ. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξα τόμους καὶ τετράδια ἔστειλα) Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας, κ. (Ο. Ε. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς, διὰ νὰ στείλῃς Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸν Διαγωνισμόν, πρέπει νὰ εἶνε τὸ ὀλιγώτερον δέκα καὶ ὄχι τώρα, ἀλλ' ὅταν θὰ σὰς εἰπῶ) Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, κ. (Α. Ν. Ε. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς) Ἐνωσις, κ. (Ι. Α. αὐτὸ ἦτο τὸ φρασιότερον) Ροδίτα, κ. (Α. Π. Χ. αὐτὸ ἐξέλεξα: ἀλλὰ διατὶ γράφεις μὲ κόκκινο μελάνι; εἶνε ἀσχημὸν καὶ ἀνθυγιεινόν) Προϊνὴρ Σμάραδος, α. (★Γ★ αὐτὸ ἐξέλεξα) Κυματοθραύστης τοῦ Ἐξέσιου, α. (Κ. Β. Π. αὐτὸ θὰ προτιμᾷς καὶ σὺ, ἀφοῦ τὸ ἔγραψες πρῶτον) Θεὸς τῆς Ἀγάπης, α. (Δ. Κ.) Ἀπιερός Νίκη, α. (Δ. Γ. εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Κόρη τοῦ Ὀυρανοῦ, κ. (Ε. Ν.) Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, α. (χωρὶς ἀρχικά) καὶ Λάτρης τοῦ Ὁραίου, κ. (Ε. Ι. Α. εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) καί, ἡ ἀδελφὴ σου εἰμπορεῖ νὰ ψηφίσῃ).

Ἀνανεώσεις Ψευδῶν ὀνομαζόμενων: Κερκυραϊκὸ Ροδάκινο, α. Παλλὰς, κ. Φίλημα Σκιάς, κ. Κόρη τοῦ Διός, κ. Ἑλληνικὴ Θεότης, κ. Δικέφαλος Ἀετός, α. Κωνσταντῖνος Σπῆλαιος, κ. Ἀθήνη, κ. Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν, κ. Ἄσπρα τῆς Ἐλευθερίας, κ. Ρόδον τῆς Ανατολῆς, κ. Χουσοῦς Κάλυξ, κ. Ποιτιὰς Ἄσπρα, α. Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας, α. Διακριθεῖσα Ἀρσενική, κ. Φλοῖσθος τῆς Θαλάσσης, α.

Ὅσοι μοῦ ἔστειλαν ψευδώνυμα πρὸς ἐγκρίσιν, μὴ συνοδεύοντα ὑπὸ τοῦ ἀντιτιμοῦ, πρέπει νὰ μοῦ στείλουν 1 φρ. καὶ νὰ μοῦ ξαναγράψουν τὰ ψευδώνυμα διὰ νὰ τοῖς ἐκλέξω. — Ἡ φίλη μου Ο. Δ. Μ. ἔκαμε τὸ ἐναντίον: μοῦ ἔστειλε τὰ χρέματα, χωρὶς νὰ προτείνῃ ψευδώνυμον ὥστε τὸ περιμένω.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Νηρηὶς τοῦ Ἀμυροῦ μὲ τὴν Νεράϊδαν τῶν Ἀγρῶν ἢ Ἑλληνικὴ Κορδα μὲ τὴν Ἑλληνίδα καὶ Ἐαρινὴν Νεφέλην — ἡ Παλλὰς μὲ τὸ Ἐρμῆδον Προσωπεῖον — ὁ Δικέφαλος Ἀετός μὲ τὴν Ὀμιχλωδὴν Ψυχὴν, Ἰδιότροπον Σουδοῦλαν, Ἑλληνικὸν Πνεῦμα καὶ Ὀνειροὺς τῆς Πατρίδος.

Ἄλλαι προτάσεις δημοσιεύονται δὲν ὑπάρχουν. Οἱ φίλοι μου δὲν εἶδαν ἀκόμη τὰ νέα

ψευδώνυμα τοῦ πρώτου φύλλου, καθὼς δὲ σὰς εἶπα, προτάσεις μὲ τὰ παλαιὰ, τὰ κατηρηγμένα, δὲν δημοσιεύονται.

Ἡ Διαπίλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Γαβρ. Π.Χ.** (ἡ ἐπιστολὴ σου πρὸς τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέρην ἐστάλη) Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνα, Νεράϊδαν τῶν Ἀγρῶν (ἐλήφθησαν) Ἐδλαμπίαν Α. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Ἄλλα διὰ νὰνταλλάξῃς Μ. Μυστικά, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ πάρῃς ψευδώνυμον καὶ νὰναγνώσῃς μὲ προσοχὴν τὸν Ὀδηγόν) Ἑλληνίδα Ἰδυστριῶς κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα, μὲ τὰ ὅποια ζητεῖς ἀνταλλαγὴν, δὲν εἶνε ἀνανεωμένον) Ἄσπρα τῆς Ἐλευθερίας [Ε], ἔχει καλῶς εὐθὺς ἅμα δημοσιεύσῃν τ' ἀποτελέσματα, θὰ σοῦ στείλω τὸ βραβεῖον) Κάμιαν Α. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα στείλε μου γρήγορα ψευδώνυμον, διότι μὲ τὸ ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται: δι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύω καὶ ὅλας τὰς προτάσεις τῆς ἀδελφῆς σου) Ι. Σ. Φ. (βραβεῖον ἔστειλα) Μιχαὴλ Χ. (ὅλα ἐλήφθησαν καὶ μὴν ἀνησυχῆς) Γλυκὸ Φιλάνη [[ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ἄλταρη κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ: Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1905

Εὐρίσκεται ἀπὸ σήμερον εἰς τὸ Γραφεῖόν μας χρυσόδετος καὶ τιμητὰ δρασμὰς ἢ φράγνα δέκα (10). — Ἄδεται δρασμὰς ἢ φράγνα ἑπτὰ (7).

Εὐρίσκονται ἐπίσης καὶ δλοὶ οἱ προηγούμενοι Τόμοι τῆς Β' Περιόδου χρυσόδετοι. (Εἰς τὴν τιμὴν ἐκάστου ὡς ἀδελτοῦ, προστίθενται δρ. ἢ φρ. 3 διὰ τὸ δεσμοῦν).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου

Ὁ χαρακτὴρ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φραξιόλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμητὰ φρ. 1.)

20. Δεξιόγραφος
Κοντὰ 'ς ἐν' ἀκρωτηρί
Κατὶ καρδία ἀράξαν...
Μὰ ἔως μαγεμμένα
Θὰ ἦταν τὰ νερά,
Γιατὶ, ὡς που νὰ γυρίσω
Νὰ τὰ ἴδῶ, — πετάξανε,
Καὶ μόνο μιά βαρκοῦλα
Φαινύταν καθαρὰ...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερ Πατρίδος

21. Ἀναγραμματισμός
Κινεῖ ἀρχαῖος βασιλεὺς ἀπλῶς τὰ γράμματά του
Καὶ ζῆλον λαμβάνει ἔξαρνα μορφήν ἀγριωτάτου

22. Πνευματικὸν
+Οἱ σταυρ. ἀποτ. υἱὸν τοῦ Βορέου.
★+★ = Φωτίζει
★★+★★ = Κένταυρος
★★★+★★★ = Ἄσπυια
★★★★+★★★★ = Συγγραφεὺς
★★★★★+★★★★★ = Ἐκ τῶν τριάκοντα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγούρας τῆς Σωτηρίας

23. Αἴνιγμα
Τροφὴ πολὺ κοινὴ τὸ ἀρσενικόν μου,
Πόλις ἐλληνικὴ τὸ θηλυκόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλλάδος

24. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 2 3 5 = Περσὶς βασιλισσα
2 4 2 1 = Πρόσωπον τῆς ἀγ. Γραφῆς
3 5 1 2 = Χρήσιμος εἰς τὴν ραπτικήν
4 2 3 2 5 = Μήτηρ ἦρωος
5 4 5 = Ἐπίρρημα χρόνου

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυρίας Σμαρφαλοῦρας
25. Φύρδην Μίγδην
σου - γσηυ - εν - ιτρασω - ιειυγ
Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κατερινόπουλου.

26-30. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβόλεξον
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειρὰν Κυβόλεξον:
κηδεῖα, μελέτη, σκεῦος, δαυλός, ἀσαφής.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διακριθεῖσης Ἀρσενικήδος

31. Ποιικὴ Ἀμροστιχίς
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης, ἀποτελοῦν ἄσχημα ἠρωῖδα:
1, Ἀρχαῖος λυρικὸς. 2, Εἶδος θαλασίου ζῴου. 3, Ὅρος ἱερὸν. 4, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 5, Κτίτωρ πόλεως. 6, Ἀρχαῖος ποιητής. 7, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 8, Ἰταλὸς ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Καρύστου
32. Φωνηεντόλιπον
δν - ν - τ - θ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου
33. Γρίφος
ὅς 0 ὅς 0 ζωόφιλον αγ—την +
ὅς 0 ὅς 0 πλα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐαρινῆς Ἐσπέρας

ΛΥΣΕΙΣ
Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 42
464. Σκιάτος (σκιά, ὄψις). — 465. Πάδος-γάδος. — 466. Ὑλας-Ἄλυς.

467. **ΟΥΡΑΝΟΣ** 468. **ΕΡΜΗΣ**
ΑΡΧΙΥΙΑΙ (Εὐρώπη, Ἀδ-
ΣΤΑΝΔΕΥ στΡαλία, Ἀμε-
ΚΕΝΤΡΟΝ ρικὴ, Ἀφρικὴ, Ἀ-
ΟΡΙΣΜΟΣ Σια.) — 469-472.
ΣΟΛΟΜΩΝ 1, Κύκνος (πὸ-
ΣΟΥΝΙΟΝ ΣΟΝ ΚΥΚΛων.)
2, Γλαυξ (δΕΥ
ἌλΓος...) 3, Ψᾶρ (δΡΑ Ψεύδεται.) 4,
Ἐποφ (Χέσφῳ Ὁ ΠΕρίφημος...) — 473-477.
Διὰ τοῦ ΔΑΝ: Σουδάν, Δανία, Δάντης,
Σεδάν, Ροδανός. — 478. **ΤΑΙΝΑΡΟΝ** (ἀ-
Γός, Καλαμαί, Σέρφος, Σαρωνικός, Κων-
σταΝτίνος, ΜαδΡιτη, ἩσιὉδος, Ἰκόνιον.)
479. Ἡδονὴ ἀθέμιτος βεβαίαν τίλει λύπην.
— 480. Διὰ τῆς ὑπομονῆς θὰ νικήσῃς τὰ
πάντα (διὰ-τίς ὑπὸ μῶν-εἰς θα νῖ-κ' εἰς
εἰς-τὰ πάντα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια
πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονάς.—
Georges G. Anagnostou, Alexandria
(Egypte) (5'—7)

Τὰς θερμότητάς μου εὐχαριστίας πρὸς
τὰς Διδάσκαλας Νηρηίδα τοῦ Πηλίου, Τεμο-
σβόνοντα Ἀγγερινὸν καὶ Παρασκυήν.
Ἐλένη. (5'—8)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια... δρ. 8,— Ἐτήσια φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος... » 4,50 Ἐξάμηνος » » 5,50 Τρίμηνος... » 2,50 Τρίμηνος » » 3,— Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 24 Δεκεμβρίου 1905 Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 4

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἡ μόνη διασκέδασις τῆς Ἰουλιέττας ἦτο νὰ κυττάξῃ τὰ κινήματα κατὰ μικρῶν ζῴων, ποῦ ἦσαν πολὺ νόστιμα, μεγάλα σὰν ποντικαροὶ, μὲ χροῶμα λευκοβαῖον, σχεδὸν ὅπως τὸ γῶμα, καὶ τὰ ὅποια ὀνομαζόνται λειθαδόσκυλοι. Ποτὲ ὁμως δὲν θὰ τα ἔπαιρνε κανεὶς διὰ σκύλους, ἔστω καὶ διὰ σκυλάκια τοῦ μικροτέρου εἶδους. Ἐἶχαν ἕνα πολὺ κωμικὸν τρόπον νὰ κά-

θῆτο λιγάκι κατσουφιασμένη, δὲν εἶχε διά-
ωραῖον καιρὸν τοῦ καλοκαιριοῦ, θὰ εἶνε
πολὺ συγκινητικὴ, μέσᾳ στὰ χιόνια, διότι
θ' ἀναβαίνωμεν—τόσον ἀνηφορικὰ μάλι-
στα, ὥστε θὰ χρειασθῶν τρεῖς ἀτμάμα-
ξαι διὰ νὰ μᾶς σύρουν. Ὁ κατήφορος
πρὸς τὴν Καλιφορνιαν, τὸν θανυμάσιον τό-
πον ὅπου φυτρῶνον δάση ἀπὸ πορτοκα-
λιῆς καὶ λεμονιῆς, θὰ εἶνε τόσον ὠραῖος,
ὥστε γρήγορα θὰ λησμονήσῃς τὴν ἀνια-
ρότητα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν καὶ τὰ λειθα-
δόσκυλα ἀκόμη...
Ὁλην τὴν ἡμέραν ὁμως ἡ Ἰουλιέττα

ἦτο λιγάκι κατσουφιασμένη, δὲν εἶχε διά-
ωραῖον καιρὸν τοῦ καλοκαιριοῦ, θὰ εἶνε
πολὺ συγκινητικὴ, μέσᾳ στὰ χιόνια, διότι
θ' ἀναβαίνωμεν—τόσον ἀνηφορικὰ μάλι-
στα, ὥστε θὰ χρειασθῶν τρεῖς ἀτμάμα-
ξαι διὰ νὰ μᾶς σύρουν. Ὁ κατήφορος
πρὸς τὴν Καλιφορνιαν, τὸν θανυμάσιον τό-
πον ὅπου φυτρῶνον δάση ἀπὸ πορτοκα-
λιῆς καὶ λεμονιῆς, θὰ εἶνε τόσον ὠραῖος,
ὥστε γρήγορα θὰ λησμονήσῃς τὴν ἀνια-
ρότητα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν καὶ τὰ λειθα-
δόσκυλα ἀκόμη...
Ἐστὶν ἡ αὐριανὴ ἡμέρα θὰ
ἔλθῃ γρηγορώτερα. Νὰ μοῦ φέρῃς ὁμως
μπανάνες.
Κατὰ τὰ φαινόμενα, τὸ μακροῦν τα-
ξεῖδι ἐκούραζε τὴν μι-
κροῦλαν. Καλλιτέρα, ἴ-
σως, θὰ ἦτο, ἂν τὴν
ἄφινεν εἰς τὴν Γαλλίαν
ἢ μητέρα τῆς.
— Ὅθι μείνω κοντὰ
σου, Ἐττα μου. Οὔτε
ἐγὼ δὲν πεινῶ.
— Ὅχι, μαμμὰ, σὲ
παρακαλῶ! Νὰ πᾶς καὶ
νὰ γευματίσῃς μὲ τὰς
κυρίας τοῦ διπλανοῦ γῶ-
ρισματος, ποῦ τόσο σὲ
ἀγαποῦν. Ἐγὼ δὲν κα-
ταλαβαίνω τί λένε, καὶ
αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ πό-
λύ. Γιατὶ ἐσὺ εἰμπορεῖς
καὶ μιλάς τὰ ἀγγλικά,
κ' ἐγὼ ὄχι!... Ἡ Λι-
στέττα θὰ μὲ βάλῃ νὰ
κοιμηθῶ, καί, ἅμα γυρί-
σῃς, ἐγὼ θὰ εἶμαι κοι-
μισμένη. Μὴν ξεχάσῃς
ὁμως τὰς μπανάνες.
Ἡ κυρία Δαλδὲς ἠ-
ναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ,
μὲ βαρυκαρδίαν ὁμως,
κ' ἐφώνησε τὴν Λιστέτ-
ταν. Ὁ ἀράπης Γιῶρ-
γης ἔδειξε τὰ κατασπρα-
δόντια του μ' ἕνα πλατὺ
μειδιᾶμά του; ἔταν ἔμαθε
τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς μι-
κρῆς ξένης.

«Βαγόνια, σωριασμένα ἐπάνω εἰς ἄλλα βαγόνια...» (Σελ. 26 στ. α).

τησε, ενώ έκτυπαζε τον Μελάνην, που ή Μαρίνα τον έβγαζεν από το καλάθι της, αγριεμένον, με το μαλλί του όρθο και αναμαλλιαρόκο.

Ο γατάκος άνοιξε μια πιθαμή τα μάτια του, καθώς ήκουσε έκείνα τα λόγια· δέν ειχεν ακόμα ιδή μπροστά του ούτε ένα ποντικάκι!...

— Θέλει κ' ερώτημα;— απήντησεν ή Μαρίνα με μεγάλην πόζαν και έπειτα είνε καθαρό-καθαρό, και καθόλου κλέφτικο... Άφου δά το αναθρέψαμε έμεις, άλλη σύστασις δέν χρειάζεται!

(Αυτή ή κακο-Μαρίνα ήτανε τόσο εύχαριστημένη που έξεφορτόντανε τον κακόμοιρο τον Μελάνην, ώστε, άν της έζητοῦσαν και πιστοποιητικόν διά την καλήν διαγωγήν του, θά το υπέγραφε και με τα δύο της τα χέρια!)

— Με λίγα λόγια, Άννέττα μου, είνε πρώτης τάξεως πεσκέσι! Λοιπόν, να το περιποιηθής. Και να δής τί ένθουσιασμένη που θά μείνης!

«Θέλει κ' ερώτημα;...» (Σελ. 28).

— «Ω! έμεις εδώ, δέν τ' αγαποῦμε τα ζώα!... Άν δέν ήτανε τα ποντικά, που τρώνε τες παληοφυλλάδες του άφεντικού μου... Έμένα δέν με μέλει, ξέρεις, γιατί όλα αυτά τα παληόχαρτα δέν είνε τίποτες άλλο παρά αποθήκες για την σκόνη... Φαίνεται όμως πως ο κύριός μου τα χρειάζεται για να γράφη ιστορίες του παλαιού καιρού...

Και με πολλήν συγκατάθεσιν, ή Άννέττα άπλωσε την χερσικά της να χαϊδέψη το γατάκι· επειδή όμως δέν ήξερε διόλου από γατάκια, το έχάιδεψεν άνάτρηχα.

Ο Μελάνης έκανε τότε τον χωριάτη· εφώναζε την πρώτη του κακιά λέξι: Πιφφ!... Διότι τον ειχαν πιάσει τα νεύρα του επί τέλους, και, άν τον έπιανες από τη μύτη, θά έσναζε.

Εδτυχώς ή γρηά υπηρέτρια ήτανε λιγάκι κουφή:

— Μπα! ειπε, θαρρώ πως άφρίζει!

το βραστό, και να μη φουσκώση και χυθή!

Κ' έτρεξε κατά το τζάκι της κουζίνας της.

— Φεύγω εγώ, Άννέττα! Και να μου τον περιποιησαι! ειπε ή Μαρίνα, ή οποία τώρα ειχεν άρχίση και να λυπάται το άμοιρο γατάκι.

— Μείνε ήσυχη... Μπα! αυτό δέν έπληρε ακόμα βράσι! απήντησε ή Άννέττα, που ειχε κολλήση και αυτή άφρημαδά από τον άφεντικό της.

(Έπειτα συνέχισα) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΠΟΝΗΡΗ ΑΛΕΠΟΥ

Μια φορά κ' έγιναν καιρό ήταν ένας γέρος και μια γρηά, κ' ειχαν ένα σπιτάκι κ' ένα άμαξι, και ο γέρος ήταν ψαράς.

Μια μέρα ο γέρος λέγει της γρηάς:

— Πηγαίνω να ψαρέψω και, επειδή ο καιρός είνε καλός, θά πιάσω πολλά ψάρια· παίρνω λοιπόν το άμαξι για να τα φέρω. Έσύ να κάνης τηγανίτες, για να φάμε καλά, άμα γυρίσω.

Έπιασε πραγματικώς ψάρια και ψάρια. Άμα τα έβγαζε από το νερό, τα έριγγε στο άμαξι και, άμα το άμαξι έγέμισε, έτράβηξε χαρούμενος να πάη στο σπιτάκι του.

Στο δρόμο, εκεί που πήγαινε, ειδε μια ψάρια άλεπού.

— Μπα! την καυμένη! ειπε. Άπό την πείνα θά ψόφησε. Είνε, αληθινά, πεθαμένη. Μα ή γούνα της είνε περίφημη, θά κάμη ή γυναϊκά μου έναν ώραϊο γιαλά στο κοντογούνι της.

Έπιασε την άλεπού, και την επέταξε επάνω στα ψάρια, και

άκόμα πιο χαρούμενος, έπιασε το άλογο από το χαλινάρι, κ' έμπρός αυτός και πίσω το άμαξι, έτράβηξε τον δρόμο του με γέλια και τραγούδια.

Η άλεπού δέν ήταν καθόλου ψάρια. Ήσυχα και ώμορφα, επέταξε τα ψάρια, ένα ένα, έξω από το άμαξι. Όταν όλα έπεσαν κάτω, επέτάχθηκε έξω και αυτή, χωρίς να καταλάβη ο ψαράς τίποτε. Αυτός τον σκοπό του: γέλιο και τραγούδι!

Του έγέγηκαν όμως τα γέλια ξυνά, άμα έθοσε στο σπιτάκι του.

— Έλα, γυναϊκα, να δής τί σου φέρνω!

Έτρεξε ή γρηά, και άμα ειδε άδειο το άμαξι, έφαντάσθηκε πως ο γέρος ήθελε να την περιποιήση, και φαντάζεσθε πια τί έτράβηξεν ο κακόμοιρος ο γέρος.

Είς αυτό το διάστημα, ή άλεπού έμάζεψε τα ψάρια και τα έκαμε σωρό, και ύστερα έκάθησε κ' έγέμισε την κοιλιά

της, έμπρός στη μύτη ενός λύκου πεινασμένου, που ήλθε εκεί από την μύρωδιά, κ' έγύριζε κ' έτριγύριζε, κ' έδειχνε τα δόντια του, τα μυτερά και φοβερά.

— Που τά εψάρεφες, κουμπάρα, τόσα ψάρια; της ειπε επί τέλους. Πές μου το κ' έμένα... Τα ζώα, ξέρεις, πρέπει να είνε αγαπημένα μεταξύ των. Οι άνθρωποι έχουνε, το ξέρεις πολύ καλά, μια παροιμία που λέγει: «Ο λύκος τον λύκο δέν τρώγει ποτέ...»

— Ναι ναι, το ξέρω: ο λύκος... τον λύκο! Έρώ κ' εγώ από παροιμίες έχω πάρη δίπλωμα ε' αυτά! ειπεν ή άλεπού, καθώς έτρωγε γρήγορα-γρήγορα τα ψάρια με τα κόκκαλα, χωρίς να φοβάται μήν καθήσουν στον λαιμό της.

Και ύστερα, έσήκωσε το κεφάλι και έκτυπαζε τον λύκο, σαν μεγάλη άρχοντισσα, που καταδέχεται να κυττάξη έναν χωριάτη.

— Είμαι καλή εγώ, και θα σο' πω που τά έπιασα και πως τά έπιασα... Κύττα καλά όμως, μήν τύχη και το πής κανενός! Γιατί, άμα το μάθουν κ' άλλοι, σε δέκα μέρες, όλα τα ψάρια του ποταμού μας θά κάνουνε φτερά...

— Και μή δέν έχουν τώρα;

— Ούφ! καίμενε λυκε! Πάντα κουτός είσαι· δέν καταλαβαίνεις άμα σο' μιλουں μεταφορικώς! Άκουε και θα δής: για να πιάσω όλα αυτά τα ψάρια, έπήγα κ' έκάθησα επάνω στον πάγο του ποταμού, κοντά σε μια τρύπα, κ' έρέμασα την ούρά μου μέσα στο νερό· όλα τα ψάρια έτρεχαν να την δαγκάσουν, κ' εγώ... να! έτσι να κάμης κ' εσύ!

— Ευχαριστώ, κουμπάρα, καλή όρεξι! ειπεν ο λύκος, ενώ έτρεχε κατά το ποτάμι.

— Καλή όρεξι, κουμπάρα!... του εφώναζεν ή άλεπού, σπαρταρισμένη στα γέλια.

Ο λύκος έπήγε κ' έκάθησε επάνω στον πάγο, κοντά σε μια τρύπα, έρέμασε την ούρά του μέσα στο νερό, κ' έμεινε εκεί να περιμένη τα ψάρια. Το νερό επάγανε γύρω στην ούρά του, και όσο την ακαταλάβαινε ότι εβάρυνε περισσότερο, έλεγεν από μέσα του:

— Μωρέ ψάρια! Θα μπορέσω μονάχος μου να τα τραθήξω έξω!

Κ' έγλυψε από πριν τα χείλη του, καθώς ήταν λιμασμένος, και όλο έπεριμενε να μαζευθούν κ' άλλα ψάρια.

Επί τέλους, κάμνε να σηκώση την ούρά του, — τίποτε! Ήταν παγωμένη και κολλημένη στερεά μέσα στον πάγο.

Τότε επί τέλους έκατάλαβε τί πονηρό παιγνίδι του έπαιξεν ή άλεπού, και γιατί έγελούσε τόσο πολύ, την ώρα που του έλεγε το μυστικό. Άν έσυλλογίετο τότε λιγάκι, δέν θά έπεφτε στην παγίδα· τώρα όμως που το έσυλλογίσθη, δέν ήταν πια καιρός!

Ένώ ίδρωνε και επάσχιζε να ξεκολλησθ, ξερχεται ένας στρατός από μαχρόπαιδα. Έπεσαν επάνω του με πέτρες και μπαστούνια, και άπορούσαν μάλιστα πώς ο λύκος έκαθόταν και τον έκτυπούσαν, χωρίς να το βάλη στα πόδια. Όταν τον έσκότωσαν από το ξύλο, τον έπήραν και τον γύριζαν στα χωρία, δια να δείξουν εις τον κόσμο ότι ή παληκαριά δέν είνε μονάχα στους μεγάλους, παρά και στους μικρούς.

— Έκεινά τα μικρά παιδιά έσκότωσαν ένα λύκο! έγέγηκε λόγος ε' όλη την επαρχία, και το έγγραφαν και αι έφημεριδες.

Η κυρά-Άλεπού, που ήταν σπουδασμένη κ' εδιάβαζε έφημεριδες κάποτε, έγελούσε με την καρδιά της για το παιγνίδι που έπαιξε του λύκου, κ' έκουνούσε το κεφάλι της για την παληκαριά των μικρών.

— Έτσι γράφεται ή ιστορία! Έλεγε με το σπουδαϊόν της ύφους, που έσήμαινε ότι κάτι ήξευρεν αυτή.

Και τα λόγια της έκείνα, τα οποία έχουν βάθος άκαταμέτρητον, συχνά από τότε έπεσαν και από τα χείλη των ανθρώπων.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχισα)

Ο Γουλιέλμος και ή Άννα έκαμαν την γνωριμιάν του «άνθρωποχαφτη» υπό άλησημονήτους περιστάσεις. Και συνέθη αυτό ένα πρωϊ, που με την παιδικήν των άπερισκεψιάν, ειχαν τολμήση να προχωρήσουν μόνα των έως την άκραν του δάσους.

Υπήρχεν, εις μικράν απόστασιν από την κατοικίαν των, ένα ποταμάκι, εις τας όχθας του οποίου ήνθιζαν θαυμασία λουλούδια, που έλαχταρούσαν να τα κόψουν.

Μ' όλην την απαγόρευσιν της μητέρας των, μ' όλας τας σοφάς συμβουλάς του Πατρικίου Ο-Δόνουαν, τα δύο παιδάκια ειχαν κάμη το σχέδιον να υπάγουν κρυφά έως εκεί, δια τα άνθη.

Και το σχέδιον αυτό, το έβαλαν εις ενέργειαν εν απόγευμα.

Το διαφανές και καθάρον νεράκι, δέν ήτο μόνον στερόνα από την οποίαν έποτίζοντο τα πυκνόφυλλα φυτά, έχρησίμεινε και ως τακτικόν ποτιστήρι: των αγρίων θηρίων.

Έκει ήρχοντο, κατά το δειλινόν, αι γαζέλλαι και αι νιργώ, αι δορκάδες και αι κατάστικτοι έλαφοι. Κοπαδιαστα τα πουλιά με τα ποικιλόχρωμα πετέρα των έπαιζαν εκεί, και μεταξύ αυτών ήσαν στεμματοφόροι γερανοί, φασιανοί, κουρουκού και παγώνια με την άπλωτήν ούράν των στολισμένην με μαλάκια από χρυσάφι και βελούδο.

Έκειλην την ήμέραν ή φύσις επανηγύριζε. Ποτέ τα δύο αδελφάκια δέν ειχαν αντικρύσει λαμπρότερον σύμπλεγμα από άνθη διαμαντένια και μωσομυρισμένα· ποτέ ωραιότερα πουλιά και πλουσιώτερα έντομα δέν ειχον θαμβώση την όρασιν των. Τα πάντα ειχαν συνθημά των την μαγειαν και την γοητείαν.

Η Άννα και ο Γουλιέλμος παρεσύρθησαν από το μαγευτικόν θέαμα. Έπέρασαν κρυφά-κρυφά έξω από τα σύνορα του μικρού κτήματος, χωρίς να πάρουν ειδήσιν οι Ίνδοι υπηρέται, οι όποιοι ήσαν ειδικώς επιφορτισμένοι με την φροντίδα των δύο αδελφών.

Μόλις εύρέθησαν έξω από το περι-

κρυμμένα κάτω από τους χλοερούς έκείνους τάπητας.

— Ουίλ, εφώναζεν ή Άννα, χωρίς να συγκρατή την παραφοράν του ένθουσιασμού, έλα λοιπόν να δής αυτήν την πεταλούδα! Ποτέ μου δέν ειδα τόσον μεγάλη, τόσον ωραία.

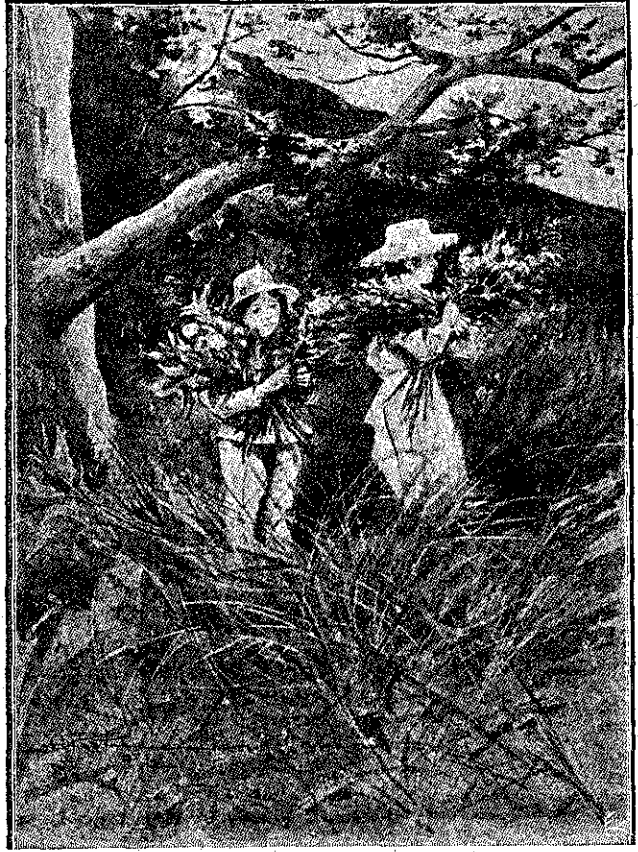
Και ο Ουίλ έτρεψε πρόθυμος, δια να συμμερισθ ή τον ένθουσιασμόν της αδελφής του, άφρονίστερος και από αυτήν την ίδιαν.

Είχαν φθάση κατ' αυτόν τρόπον έως την όχθην του ποταμού, και ο θερμότης των ήτο άφθογος. Με λουλούδια άγκυλιές εις τα χέρια των, ήσαν έτοιμα να ξαναπάρουν τον δρόμον προς το σπίτι.

Άλλά εν άπρόοπτον έπεισόδιον τα έκαμαν εξαφνα να λησημονήσουν την ώραν της επιστροφής.

Είς απόστασιν ολίγων βημάτων, ένα ωραιότατον παγώνι ειχε καθιση επάνω εις ένα κλαδι και ειχεν άνοιξη σαν ριπίδι την ούραν του και εξαμύρνε, χωρίς να λησημονή όμως, κάποτε κάποτε, να σωνάξη με την δυσάρεστον φωνήν του ή οποία είνε, ούτως ειπείν, το όπισθοσημον του έξόχου έκείνου μεταλλίου.

Έξαφνα το ωραϊον πουλι άφρισε το κλαδι και έπήδησεν εις την όχθην του ποταμού, εις απόστασιν είκοσι έως τριακόνα περίπου μέτρων από τα παιδιά, έμεινε δε εκεί άκίνητον· θά έλεγε κανείς ότι ειχε μεταβληθ ή

«Έκοπταν τα ωραιότερα άνθη...» (Σελ. 29, στ. β').

εις άγαλμα, τόσον έμνε σαν παράλυτον. Έν αντικείμενον, άόρατον ακόμη εις τα παιδιά, έγόητε τα μάτια του. Οι Ίνδοι βεβαίουν ότι το παγώνι ύφίσταται από την τίγριν το ίδιον ύπνωτικόν φαινόμενον, το όποιον τα μικρότερα ζώα ύφίστανται όταν εύρίσκωνται ενώπιον του όφους. Η πείρα έμελλε ν' άποδείξη ότι δικαίον ειχαν να το λέγούν οι Ίνδοι.

Ένώ τα δύο παιδάκια, άνώποπτα, ειχαν άπαιρεθ ή με τον θαυμασμόν του ωραϊου πτηνού, που έμεινε άκίνητον, εξαφνα τα χόρτα της αντικρυνης όχθης άπε-

μακρύνθησαν αθρούντως, και εν μεγαλώσω...

Ούτε η Άννα ούτε ο Γουλιέλμος δεν...

— "Ω! για κούταξε, Ούιλ, έλεγε με χαμηλήν φωνήν...

Και, αποτόμως, εσιώπησεν. Το αίμα...

Είχεν ιδή την τίγριν να έρπει μέσα εις...

Ευτυχώς τα δύο αδελφάκια εύρισκοντο...

Επίσης εις τας φλέβας της. Είχεν ιδή την...

Είχεν ιδή την τίγριν να έρπει μέσα εις...

Το άγριο έκαμε δεύτερον βήμα, κατόπιν...

Εκόντευαν πλέον να τ' εθιάσουν, όταν η...

Η μαγνητική έπιρροή, ή οποία εβάρυνεν...

Η απογοήτευσίς του μπάγ έξεδηλώθη με...

Η απογοήτευσίς του μπάγ έξεδηλώθη με...

Η απογοήτευσίς του μπάγ έξεδηλώθη με...

Η απογοήτευσίς του μπάγ έξεδηλώθη με...

γλικών ποδών από τ' ούργος έως την άκρην...

Εβγάλε δύο ή τρία νιαουρίσματα, με...

Η Άννα είχε σηκωθή χωρίς να πάθη τίποτε...

Η Άννα είχε σηκωθή χωρίς να πάθη τίποτε...

Η Άννα είχε σηκωθή χωρίς να πάθη τίποτε...

Η Άννα είχε σηκωθή χωρίς να πάθη τίποτε...

Η Άννα είχε σηκωθή χωρίς να πάθη τίποτε...

Η Άννα είχε σηκωθή χωρίς να πάθη τίποτε...

Η Άννα είχε σηκωθή χωρίς να πάθη τίποτε...

Η Άννα είχε σηκωθή χωρίς να πάθη τίποτε...

Η Άννα είχε σηκωθή χωρίς να πάθη τίποτε...

Η Άννα είχε σηκωθή χωρίς να πάθη τίποτε...

Η Άννα είχε σηκωθή χωρίς να πάθη τίποτε...

Η Άννα είχε σηκωθή χωρίς να πάθη τίποτε...

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Με τ' ο σημερινόν φυλλάδιον, στέλλω προς...

Τ' ο τετράδιον τούτο θα χρησιμεύση αφ'...

Κάθε χρόνον σχεδόν συνειθίζω, από τ' ο...

Κάθε χρόνον σχεδόν συνειθίζω, από τ' ο...

Κάθε χρόνον σχεδόν συνειθίζω, από τ' ο...

Κάθε χρόνον σχεδόν συνειθίζω, από τ' ο...

Κάθε χρόνον σχεδόν συνειθίζω, από τ' ο...

Κάθε χρόνον σχεδόν συνειθίζω, από τ' ο...

Κάθε χρόνον σχεδόν συνειθίζω, από τ' ο...

Κάθε χρόνον σχεδόν συνειθίζω, από τ' ο...

Κάθε χρόνον σχεδόν συνειθίζω, από τ' ο...

Κάθε χρόνον σχεδόν συνειθίζω, από τ' ο...

Κάθε χρόνον σχεδόν συνειθίζω, από τ' ο...

Κάθε χρόνον σχεδόν συνειθίζω, από τ' ο...

άπαντήσεις. Είς όλους δε τούς βραβευθησο...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, αγαπητά μου παιδιά...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

λαβάνη: «Τ' ο ύπ' αριθ. 2 απόκομμα της Μετοχής...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Α. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Βραβευθείς εις τόν 81ον Διαγωνισμόν τών Δύσεων...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

Είς όλους δε τούς βραβευθησομένους θα δωρηθούν...

